

ПРОЛОГ

Копаченето на гроб е тежка работа. Цялото тяло ме боли. Дори неподозирани от мен мускули крещат от болка. Всеки път, когато вдигам лопатата и изгребвам още малко пръст, сякаш ме пронизват с нож в гърба. Мислех, че той целият е само кости, но явно съм грешала. Отчетливо усещам всяко едно мускулно влакно в тялото си и всички те ме болят. Толкова много.

Спирам за миг и пускам лопатата, за да си починат малко мехурите по дланите ми. Избърсвам потта от челото си с ръка. Сега, след като слънцето вече е залязло и виждам сланата, температурата явно е паднала под нулата. Но престанах да усещам студа след първия половин час – свалих палтото си скоро след това.

Колкото по-надълбоко навлизам, толкова по-лесно ми е да копая. Първият пласт пръст беше почти невъзможен за пробиване, но от друга страна, тогава имах помощник. Сега съм само аз.

Е, аз и *трупът*. Но това няма да е от голяма полза.

Примигвам към черната дупка. Прилича на бездна, но всъщност не е по-дълбока от два метра. Колко дълбоко трябва да стигна? Чувала съм за израза два метра под земята, но предполагам, че се отнася за нормалните гробове. Не и за безименните насред гората. Но като се има предвид, че никой не трябва да открива какво е погребано тук, по-дълбоко може би е по-добре.

Чудя се колко надолу трябва да се зарови едно тяло, за да не могат животните да го усетят.

Потрепвам, когато поривът на вятъра охлажда капчиците пот по голата ми кожа. С всяка следваща минута температурата

продължава да спада. Трябва да се връщам към работата си. Ще копая още по-дълбоко, за да съм сигурна.

Отново вдигам лопатата, а всички болни места по тялото ми отново се борят за вниманието ми. Точно сега дланите ми са категоричен победител – те болят повече от всичко. Какво ли не бих дала за чифт кожени ръкавици. Но имам единствено едни големи и пухени, които само затрудняват захващането на лопатата. Така че трябва да се оправям с голи ръце с мехурите и всичко останало.

Когато дупката беше плитка, можех да копая, без да влизам вътре. Но сега единственият начин да продължа, е да съм вътре в гроба. Да стоиш в гроб, е лоша поличба. Всички ние в крайна сметка се озоваваме в някоя от тези дупки, но не бива да предизвикваме съдбата. За съжаление, точно сега това е неизбежно.

Когато отново забивам острието на лопатата в сухата и твърда почва, наострям слух. Тук в гората е тихо, с изключение на вятъра, но съм сигурна, че чух нещо.

Изпукване!

Ето, отново... Звучи почти като чупене на клон, макар че не мога да разбера дали идва откъм гърба ми, или е пред мен. Изправям се и се вирам в тъмнината. Има ли някого тук?

Ако е така, съм в голяма, голяма беда.

– Ехо? – извиквам, но излиза единствено дрезгав шепот.

Няма отговор.

Стискам лопатата в дясната си ръка и се ослушвам напрегнато. Задържам дъха си, за да съм максимално тиха.

Изпукване!

Още един клон, който се чупи надве. Този път съм сигурна. И не само това, но звукът е по-близо от предишния път.

И сега чувам шумолене на листа.

Стомахът ми се свива. Няма как да се измъкна. Няма как да се преструвам, че случилото се е едно голямо недоразумение. Ако някой ме види, край с всичко. Приключвам. Белезници на китките, полицейски сирени, доживотен затвор без право на предсрочно освобождаване – всичко това.

Но после на лунната светлина зървам катерица, която се стрелка на поляната. Докато се промъква покрай мен, още едно клонче се чупи под тежестта на малкото ѝ тяло. Когато катерицата изчезва, над гората отново се спуска мъртвешка тишина.

В крайна сметка не беше човек. Просто диво животно. Звучите от стъпките бяха само от бързи малки лапички.

Въздъхвам. Непосредствената опасност е отминала, но нищо не е приключило. Съвсем не. И нямам време за почивка. Трябва да продължавам да копая.

В края на краищата трябва да погребва трупа преди изгрев-слънце.

ГЛАВА 2

АДИ

Бих дала всичко, за да не ми се налага да излизам от тази кола.

Бих отрязала косата си*. Бих прочела „Война и мир“. По дяволите, щях да се самозапаля, само да не ми се налага да прекрачвам прага на гимназията в Кейсхем. Няма как да се изразя по-ясно от това. *Не искам да ходя на училище.*

– Ето ни и нас! – казва звънко майка ми.

При това съвсем ненужно, защото сама виждам, че сме паркирали точно пред училището. Не съм *толкова* глупава, въпреки всичко, което се случи миналата година.

Тази сутрин тя ме закара до училище със сивата си мазда, защото знаеше, че ако бях с колелото, както през последните 2 години, нямаше никакъв шанс да се озова в гимназията. Така че тя си взе почивен ден от болницата, където работи като медицинска сестра, за да е сигурна, че ще се появя на първия учебен ден.

Поглеждам през прозореца към червената четириетажна тухлена сграда, която се превърна в голяма част от живота ми през последните две години. Разтърквам очи – изтощена съм, защото тази сутрин се събудих нереално рано, за да стигна навреме. Спомням си колко развълнувана бях в първия учебен ден от дебютната си година в гимназия Кейсхем. Харесваше ми там – не бях суперпопулярна и нищо особено като ниво на оценките, но никак не беше зле.

---

* Подстригването или бръсненето на косата може да представлява освобождение от миналото, прегръщане на нови начала или преминаване през духовни или лични трансформации. – Б.р.

Докато не се случи.

Цялото лято се грижих за децата на съседите ни и се борех да не се връщам в училище през есента. В Кейсхем обаче има само една държавна гимназия, а частните училища са далеч от финансовите ни възможности. Можехме да опитаме да ходя на училище в друг град, но нямаше училищен автобус и щеше да е твърде далеч за колело. Майка ми губеше търпение, докато ми го обясняваше всеки път, когато я молех да преосмисли решението си.

– Може пък – казвам с надежда – да мина на домашно обучение?

– Ади – въздъхва тя, – хайде!

– Не разбираш! – притискам раницата към гърдите си, но все още не посягам към предпазния колан. – Всички ще ме мразят.

– Няма. Никой дори няма да си спомня.

Изръмжавам. Майка ми *срещала* ли е някога ученик от гимназията?

– Имам предвид, че.... – мама гаси двигателя, въпреки че сме спрели в забранена за паркиране зона и вероятно всеки момент някой ще ни изкрещи да се махаме. – Тийнейджърите се интересуват само от себе си. Никой няма да помни какво се е случило миналата година. На никого не му пука.

Тя грехи много. Толкова безнадеждно грехи.

Някой ни бибитка. Първоначално само едно натискане, после още няколко, а накрая все едно е седнал направо върху клаксона.

– Мога да спра някъде другаде – предлага мама, докато отново пали двигателя.

Какъв е смисълът? Дори да се преместим някъде, тя просто ще ми каже някакви окуражаващи думи. Нямам нужда от поучителна реч. Имам нужда от ново училище. И ако няма шанс да го получа, всичко останало ми се струва безсмислено.

– Няма значение – промълвявам.

Майка ми ме вика по име, когато изскачам от колата, но аз не спирам и не се обръщам. Тя е безполезна. Казва каквото е

нужно, но в крайна сметка не тя трябва да минава през това. Не тя трябва да се справя с последиците от случилото се миналата година. *След онова, което аз направих.*

Веднага щом излизам от маздата, почти усещам как всички ме гледат. В гимназията има много момичета, които се обличат предизвикателно, за да привличат внимание, но аз никога не съм била такава. Винаги съм искала да се слея с тълпата. Днес нося някакви дънки с прави крачоли и сива тениска, съчетана с още по-сив суитшърт. В гимназия Кейсхем има правило, че не можеш да имаш никакви надписи по задника (правило, което възмуцава много, много момичета), но не само че нямам никакви надписи там, но и съм се уверила, че изобщо нямам надписи по себе си. Нищо, което би привлякло вниманието към мен.

И все пак всички ме зяпат.

Единственото положително нещо е, че майка ми беше принудена да си тръгне бързо, така че не вижда погледите и шепота, докато вървя към металните входни врати с раница през рамо. Знаех си, че това ще се случи. *Никой няма да помни какво се е случило миналата година.* Да бе, как не. На коя планета живее майка ми?

Ясно ми е какво говорят всички в този момент и затова не се спирам. Държа главата си наведена, а раменете си свити, докато крача възможно най-бързо. Избягвам да гледам другите в очите. Но въпреки това ги чувам да си шушукат:

Това е тя. Това е Ади Севърсън. Знаеш какво е направила, нали? Тя е тази, която...

Уф, това е твърде ужасно. Не мога дори да мисля за него.

И тогава почти успявам. Почти стигам до училището без никакви инциденти. Червената боя на входната врата се вижда и никой не ми е казал нещо ужасно в лицето.

Тогава я виждам. Кензи Монтгомъри.

Вероятно най-популярното момиче в нашия клас. Безспорно най-красивата от всички бъдещи абитуриентки. Председател на класа, главна мажоретка – знаете как е. Седнала е на

стъпалата до входа и носи пола, за която съм почти сто процента сигурна, че нарушава правилата, според които полата или късите панталони не могат да стигат по-нагоре от върховете на пръстите при отпуснати до тялото ръце. Други момичета са били връщани вкъщи за такива нарушения, но на Кензи ще ѝ се размине. Бъдете сигурни в това.

Настанила се е с малката си групичка приятели. Момичетата, които са около нея, са безспорно най-популярните деца в цялото училище. А има и едно попълнение, което не беше до нея миналата година, и това е Хъдсън Янковски. Новият звезден куотърбек на училищния отбор по американски футбол.

Кензи и приятелите ѝ почти са блокирали входа, но има малко място да ги заобиколя. Но точно когато се опитвам да се промъкна през свободния метър между Кензи и парапета, очите ѝ срещат моите за част от секундата и тя хвърля раницата си точно там, за да ме принуди да спра.

Ауч.

Нарочно оставя около десетина сантиметра, за да се опитам да се промъкна. Бих могла да заобиколя от другата страна на училището, но това би означавало да сляза по стълбите, които току-що изкачих, и да изкача още един набор от стълби, което е малко нелепо, като се има предвид, че вече съм почти горе. А и не е като да има човек, който да седи там. Това е просто една скапана раница. Така че докато Кензи говори с приятелите си, аз се опитвам да се промъкна.

– Ехо!

Гласът на Кензи ме спира по средата на крачката. Тя ме наблюдава с големите си сини очи под дълги тъмни мигли. За първи път срещнах Кензи в гимназията в часа ми по история и нямаше как да не си помисля, че тя е най-съвършено изглеждащото човешко същество, което някога съм виждала. И преди съм срещала красиви момичета, но Кензи е на съвсем друго ниво. Тя е висока, с изящна фигура и копринена дълга златисторуса коса. Няма нещо в нея, което да не е по-привлекателно